

řitelstvo. Konkursní podstata jest jen právním předmětem, nikoliv právním podmětem, poněvadž podle § 3, odst. 1 a 2, konk. ř. jest prohlášením konkursu odňata úpadci jen dispozice s jměním náležícím do konkursní podstaty, zejména jeho správa a úschova (§ 3, odst. 3, konk. ř.), nikoli však právo samo. Úpadce zůstává dále vlastníkem a oprávněným až do zpeněžení podstaty. Mylný jest také právní názor, že hmotněprávní výsledek odpůrčích sporů má účinek jen proti věřitelstvu a že se netýká konkursní podstaty, neboť podle § 42, odst. 1, a § 40, odst. 2, druhá věta, konk. ř. má býti konkursní podstatě vydáno, co odporovatelným jednáním z úpadcova jmění ušlo, nebo co bylo z něho zcizeno, nebo čeho se úpadce zřekl. Správce podstaty má v obou druzích sporů stejné právní postavení, ať vymáhá pohledávky úpadcovy, anebo odporuje právnímu jednání, neboť podle § 49, odst. 1, konk. ř. jest povinen pečovati o dobytí a zajištění jmění podstaty, a sem spadá nepochybně i odpůrčí nárok a z něho plynoucí plnění; jeho povinností jest tudíž hájiti vždy společné zájmy věřitelů jako celku, kdykoliv by se octly v rozporu se zájmy jednotlivých věřitelů, ať konkursních, nebo jiných (§ 78, odst. 2, konk. ř.). Nelze proto jeho úkol rozlišovati tak, že v odpůrčích sporech hájí jen zájmy věřitelstva a v jiných sporech jen zájmy konkursní podstaty. Není tedy žaloba vadná proto, že byla podána jménem konkursní podstaty, a nikoli jménem věřitelstva. Vadná jest však žaloba po stránce formální proto, že nebyla podána správcem konkursní podstaty, neboť, ať jde o odpůrčí spor, anebo o jinaký spor, pokud se netýká jmění náležícího do konkursní podstaty, anebo nevstoupí-li správce do sporu již zahájeného, jest k žalobě legitimován správce konkursní podstaty, nikoli konkursní podstata anebo věřitelstvo. To plyne pro odpůrčí žaloby z § 40, odst. 1, konk. ř. a pro jiné žaloby z §§ 7, 8, 9 a 79 konk. ř. Než dotčená vada se netýká věci samé, nýbrž tkví jen v nepřipadném pojmenování žalující strany, neboť podle obsahu žaloby a spisů jest nepochybné, že žalobcem jest ve skutečnosti Dr. Rudolf Sch. ve své funkci jako správce konkursní podstaty, ať v zájmu věřitelstva, nebo konkursní podstaty, nikoli tedy osobně. Žalovaná se bezdůvodně ohradila proti tomu, když žalobce chtěl uvedenou vadu napravit. Že tu nejde o věcnou vadu, bylo vysloveno již v rozhodnutí č. 10057 Sb. n. s., třeba tam byl správce žalován a nešlo o žalobu odpůrčí. Pro rozřešení otázky aktivní legitimace nelze nic vyvozovati z toho, že správce konkursní podstaty nevede odpůrčí spor na svůj účet, poněvadž to by mělo význam jen pro otázku, zdali vystupuje vlastním jménem jako žalobce. Že by tomu tak bylo v souzeném případě, nebylo ve sporu tvrzeno a ani odvolací soud není takového názoru. Podle toho, co bylo dosud uvedeno, není pochybnosti, že přes nevhodné označení žalující strany jest žalobcem osoba, která jest oprávněna k žalobě, to jest správce konkursní podstaty. Nejde proto o nedostatek aktivní legitimace.

Čís. 16107.

V žalobě o obnovu podle § 530 č. 7 c. ř. s. nelze uplatňovati skutečnosti, které znamenají změnu žalobního důvodu základního sporu. V obnoveném řízení jsou vyloučeny nové skutečnosti, nespadaající do

rámce důvodu, pro nějž byla obnova povolena. Nejde po případě o nový žalobní důvod, vede-li se v žalobě o obnovu základního sporu, opřené o vydržení služebnosti, jako nový důkaz listina (smír), jejíž obsah podporuje původní žalobní důvod.

(Rozh. ze dne 19. května 1937, Rv I 1341/35.)

Žalující obec S. se na žalovaném vlastníkovi velkostatku o-ského Josefu C. M. domáhá žalobou a) aby byla povolena obnova řízení původního sporu Ck IIa 667/28 o uznání práva rybolovu C. M. v části Z. potoka, skončeného zamítajícím rozsudkem krajského soudu v H. K. ze dne 28. prosince 1930, a b) aby dotčený rozsudek v této věci vydaný byl změněn tak, že žalující obci přísluší výhradně právo rybolovu v Z. potoku, a to v části od mostu »u kapounu« až po splav rybníku b-ského č. kat. 1149/1, hraničící na severní straně s pozemkem č. kat. 604, na jižní straně pak s částí pozemku č. kat. 529 a 610/2 od ohbí Z. potoka až ke špici ve východní části pozemku č. kat. 610/2. K odůvodnění žaloby o obnovu, opřené o předpis § 530 č. 7 c. ř. s. žalobkyně přednesla: Žalující obec nabyla teprve nyní vědomosti resp. nabyla možnosti použití nových skutkových okolností a nalezených důkazů, jichž přednesení neb užití v dřívějším řízení by bylo způsobilo příznivější pro ni rozhodnutí věci hlavní. Žalobkyně se až dosud ve sporu, nemajíc jiných průvodů, dovolávala toho, že jest od nepamětných dob v držení práva rybolovu v uvedené části Z. potoka, nyní však se jí podařilo náhodou nalézt listinu, která jest důkazem toho, že žalovaný sporné právo rybolovu v dotčené části Z. potoka, žalující obci příslušící, výslovně uznával a uznal. Obecní spisy jsou roztroušeny po různých statcích, kde bydlívali dřívější starostové, není jednotné registry neb spisovny řádně uspořádané a přehledné. V roce 1888 vedl soused Jan V. s jinými sousedy se žalovaným resp. velkostatkem o-ským spor o snížení hladiny rybníka b-ského u tehdejšího okresního hejtmanství v N. M. Ten spor byl skončen smírem sepsaným v S. dne 25. října 1888, v němž pak mezi jiným výslovně jest uvedeno: »Právo rybolovu na parcele 1149/1 katastru s-ckého až k bodu d) situačního plánu přiznává se obci s-cké«. Listina ta byla nalezena náhodou u Jana P., který koupil od Jana V., jenž byl stranou ve sporu shora uvedeném, chalupu č. p. 86 v S., a spis ten od něho při koupi chalupy dostal. O tom žalující obec nevěděla, protokol sama v rukou nemá a kde jsou obecní spisy tohoto sporu se týkající, není známo. Protokol ten žalující obec obdržela teprve dne 27. prosince 1931 od Jana P., který jej žalující obci zapůjčil. Obsah jeho nebyl nikomu ze zástupců obce znám a nebylo také pamětníků, že takový protokol byl kdysi sepsán. Tím nabyla žalobkyně teprve vědomostí o tom, že žalovaný resp. jeho předchůdce právo žalující obce výslovně uznal, takže od té doby byl rybolov ten žalující obci také výhradně prostřednictvím pachtýřů, jak v původním sporu bylo tvrzeno, vykonáván. Žalující obec pátrala ihned u okresního úřadu v N. M. po spisech b. č. 13511 z roku 1888 a zjistila, že se spisy ztratily. Žalovaný musel o tom věděti, ježto spisy má v ověřeném opise, neboť protokol byl vydán v ověřeném opise všem účastníkům. Jan K., který lis-

tinu tehdy podepsal jako starosta jménem obce, již dávno zemřel. V archivu obce listina ta není uložena, obec žádnou spisovnu, kde by byly spisy uloženy, nemá a nevede, spisy a listiny týkající se obecních záležitostí zůstávaly zpravidla u jednotlivých starostů, jak se tito střídali, a nikdo neměl o nich vědomosti. Zástupci obce byli si vědomi toho, že obci přísluší právo sporného rybolovu, a věděli, že se stala nějaká úmluva před dávnými lety, avšak o listině samé nebylo nikomu nic známo a nikdo o ní nevěděl. Bod d), o němž se mluví v odst. 7 protokolu jest podrobně popsán v odst. 4 téhož protokolu. Ze srovnání těchto dvou odstavců protokolu s plánem, který je ve sporných spisech Ck IIa 667/28, vyplývá, že předmětem tehdejšího ujednání byl právě rybolov v oné části Z. potoka, o nějž šlo v původním sporu, t. j. od mostu »u kapounu« až po splav rybníku b-ského. To, že v seznamu žalovaného z roku 1895 jest uvedena jako předmět rybolovu též parcela č. kat. 1149/1, nemá významu proto, že, i když žalující obci přísluší právo rybolovu ve sporné části Z. potoka, zbývá žalované ještě další část parcely č. kat. 1149/1, jdoucí až po hranice katastru s-ckého, po případě pokračování na katastru o-ském. Žalující obec vyvozuje své výhradné právo rybolovu ve sporném úseku Z. potoka z odst. 7 ustanovení smíru ze dne 25. října 1888. Proti žalobě namítl žalovaný mimo jiné, že v původním sporu žalující obec neuplatňovala právo rybolovu o protokol sepsaný v S. dne 25. října 1888, nýbrž jen o vykonávání rybolovu od nepamětných dob, a za sporu také dokazovala právo vydržení rybolovu. Celé předchozí řízení bylo soustředěno na tyto dva důvody vykonávání a vydržení rybolovu a nyní v žalobě o obnovu jako důvod práva rybolovu uvádí akt správního úřadu. Názor, že se žalující obec dověděla o listině ze dne 25. října 1888 teprve dne 27. prosince 1931, není správný; z listiny samé vysvítá, že ji podepsal Jan V. ve své vlastnosti jako starosta obce, tedy jako zástupce žalující obce, takže obec svým starostou měla o obsahu této listiny vědomost již dne 25. října 1888, a nemůže býti rozhodující, kdy obec obdržela listinu od Jana P. Ostatně Jan P. má živnost od Jana V., který protokol podepsal, takže i ten o obsahu protokolu měl dávno vědomost. Žalovaný dal prohledati svůj archiv, avšak protokol ze dne 25. října 1888 nenalezl. Přiložená listina jest neurčitá, bylo by nutno věděti, kde jest bod d) situačního plánu, z textu protokolu nelze tento bod nijak určit, zejména nelze říci, že by šlo o část Z. potoka č. kat. 1149/1 v délce, jak se toho domáhá žalující obec v žalobní žádosti. V procesu jest prokázáno, že žalovaný dostával po dlouhá léta na tuto parcelu rybářské lístky, na parcele té provozoval svými lidmi až do poslední doby svobodně rybolov, takže k platnosti protokolu ze dne 25. října 1888 patrně vůbec nedošlo, neboť musilo býti na základě jiného jednání ustanovení o rybolovu anulováno. Žalující obec se nemůže domáhati výhradného výkonu práva rybolovu. Soud první stolice uznal podle žaloby v obou směrech pod a) a b) uvedených D ů v o d y: a) Soud zjistil ověřeným opisem protokolu sepsaného okresním hejtmanstvím v S. dne 25. října 1888 ve spojení se svědeckou výpovědí Václava H. a Jana P., že z příčiny vodní právní komise bývalého okresního hejtmanství v N. M. byl uzavřen smír mezi obcí S. a velkostat-

kem o-ským, podle něhož právo rybolovu na parcele 1149 katastru S. až k bodu d) situačního plánu se přiznává obci S. Dále zjistil soud, že právo rybolovu, jak jest žádáno v žalobě, jest totožné s právem rybolovu, jak bylo vytčeno ve smíru ze dne 25. října 1888 v obci v odst. 7. Z toho vysvítá a má soud za prokázáno, že řečená listina je takový nalezený důkaz, který, kdyby byl použit v dřívějším řízení, způsobil by příznivější rozhodnutí pro žalující obec ve věci hlavní, což nemůže býti pochybné, ježto právě tato listina obsahuje titul k nabytí práva rybolovu na sporné části č. kat. 1149/1. Zbývá zjistiti, zda žalující obec našla takovýto důkaz, neb zda nabyta teprve možnosti ho užití po vynesení rozsudku ve věci hlavní resp. zda žalující obec bez své viny nemohla tento důvod uplatniti před koncem ústního jednání, při čemž byl vydán rozsudek soudu prvé stolice ve sporu Ck IIa. 667/28, V tom směru uplatňuje žalovaný, že není správný názor, že se žalující obec dověděla o listině ze dne 25. října 1888 teprve dne 27. prosince 1931, a to proto, že listinu podepsal Jan V. ve své vlasnosti jako starosta obce, takže obec svými starostou o obsahu dotčené listiny měla vědomost již dne 25. října 1888. Soud má za zjištěno svědectvím Jana P., že svědek koupil od Jana V. usedlost a při jejím předávání dal mu prodatel listinu. Bylo to asi před 26 až 27 lety a svědek listinu si doma uschoval, aniž se do ní podíval. Když se v poslední době dověděl, že od H. chtějí vypustiti čep a tím vodu přes S., obával se, že by byl postižen, hledal proto tu listinu a dal ji starostovi Josefu V. v prosinci 1931. Dále má soud zjištěno svědectvím Václava V., že byl starostou obce S. asi od roku 1907 do 1913 a pak od roku 1919 do 1932, mimo to byl asi 36 let členem obecního zastupitelstva. Po celou tu dobu nevěděl nic o tom, že by existovala listina, t. j. protokol ze dne 25. října 1888 a dověděl se to až o vánocích roku 1931. Obec sice má archiv, ale ten je rozházený, nebyl nikdy v pořádku, není srovnán po ročnících a dokud byl svědek starostou, neviděl nikdy protokol ze dne 25. října 1888. Žádná spisovna neexistuje a spisy a listiny obecní zůstávají částečně u jednotlivých starostů a nikdy o existenci onoho protokolu žádný starosta neměl vědomosti. Část parcely uvedenou v odst. 7 řeč. protokolu vždy obec pronajímala. Svědectvím Františka H. zjistil soud, že byl asi 15 let členem obecního zastupitelstva, že nikdy nevěděl, že by existoval nějaký protokol ze dne 25. října 1888 a že říkal mu teprve o vánocích 1931 Josef V., že dostal nějaký spis od Jana P. Když byl K. starostou, slyšel od něho, že bylo učiněno narovnání mezi obcí a velkostatkem o rybolovu, ale nezmínil se o tom, že by existovala nějaká listina ze dne 25. října 1888. Svědectvím Františka M., že byl 8 let členem zastupitelstva, neviděl nikdy ve spisech obce listinu ze dne 25. října 1888, po vánocích 1931 se dověděl od starosty V., že listina ta byla nalezena u P. Svědectvím Václava H., že byl asi 30 let členem obce zastupitelstva a že byl starostou v r. 1913—1919. Ve spisech obce neviděl nikdy protokol ze dne 25. října 1888. Teprve po vánocích 1931 se dověděl, že taková listina existuje, když Jan P. ji našel a zanesl k starostovi. Třebaže tedy bývalý starosta Jan V. listinu ze dne 25. října 1888 podepsal, a podle zprávy okr. úřadu v N. M. ze dne 27. května 1932 ze spisu okresního soudu jest patrné, že stranám byl protokol ten

zaslán, je shora uvedenými svědeckými výpověďmi prokázáno, že obecní zastupitelstvo v S. v době podání žaloby až k vydání rozsudku dne 28. prosince 1930 Ck IIa 667/28 o existenci této listiny nevědělo, ježto protokol ten žalující obec obdržela od Jana P. teprve dne 27. prosince 1931, což jest jediné rozhodující. Tím jest prokázáno, že žalující obec nabyla teprve od řečeného dne možnosti listinu tu použítí a že řečený důkaz bez své viny dříve k platnosti přivésti nemohla. Jsou tudíž dány podmínky § 530 č. 7 c. ř. s., pročež obnova řízení sporu Ck IIa 667/28 byla povolena. b) Ve věci samé soud již pod a) zjistil, že listina ze dne 25. října 1888 jest titulus acquirendi práva rybolovu na uvedené části parcely č. kat. 1149/1 v katastru s-ckém, a dospěl na základě výše uvedených zjištění k přesvědčení, že obec S. již aspoň od roku 1883 propachtovávala rybolov po celé obci až k splavu b-skému, v čemž je zahrnuta část parcely č. k. 1149/1, kde právě rybolov je sporný, a to veřejnou dražbou na každých 6 let nájemcům, kteří pak volně a veřejně právo rybolovu i v této sporné části provozovali buď sami nebo osobami, kterým k tomu dali povolení, a tím obec nabyla pravé držby podle listiny ze dne 25. října 1888, na základě které se uchopila držby práva rybolovu, při čemž není rozhodující, zdali žalovaný vydával od roku 1916 rybářské lístky, to tím spíše, že se smírem ze dne 25. října 1888 vzdal práva rybolovu ve sporné části parcely č. kat. 1149/1. Bylo tudíž vyhověno žalobě i ve věci samé.

O d v o l a c í s o u d nepovolil obnovu řízení. **D ů v o d y:** Odvolatel jest v právu, pokud tvrdí, že se žaloba o obnovu opírá o jiný právní důvod nežli žaloba Ck IIa 667/28. V této žalobě žalobkyně odůvodňovala žalobní nárok toliko tím, že od nepamětných dob vykonávala výhradné právo rybolovu na parcele č. kat. 1149/1, a založila tedy svou žalobu na právním důvodu vydržení. Ve sporu o obnovu však obec dovozuje výhradné právo rybolovu ze smíru ze dne 25. října 1888 uzavřeného mezi ní a několika občany na jedné straně a velkostatkem o-ským na druhé straně, a to z odstavce 7, kde se praví, že »právo rybolovu na parcele 1149/1 kat. s-ckého až k bodu d) situačního plánu přiznává se obci s-cké«. Kdyby se v původním sporu nebylo zjistilo, že v sporném úseku Z. potoka v době vydržení vykonávaly rybolov také osoby jiné, to jest velkostatek a jednotlivci, kterým velkostatek vydal rybářský lístek na spornou parcelu, mohlo by se připustiti, že smír ten jest pouhý průvodní prostředek, který by byl, kdyby jej byla obec mohla užítí v původním sporu, mohl přivoditi rozhodnutí pro ni příznivější tím, že by se byl důkaz vydržení obcí tvrzeného pokládal za provedený. Nevadil by tomu patrně výraz »přiznává se« ve smíru použitý, poněvadž by nevylučoval, že velkostatek jenom v uznání práva obcí dlouholetým výkonem již nabytého, právo to jí »přiznal«. Ale ve sporu Ck IIa 667/28 bylo zjištěno, že rybolov ve sporném úseku nevykonávala obec výhradně sama, nýbrž že si na rybolov ten činil nárok také velkostatek, že od roku 1916 různým osobám k rybolovu v týchž místech vydával rybářské lístky a že osoby ty tam ryby lovily, pročež soudy první i druhé stolice vydržení žalující obce neuznaly a žalobu zamítly. Má-li se věc tak a prohlásila-li žalobkyně, že výhradné právo rybolovu v naznačeném úseku vyvozuje z uvedeného smíru, o vydržení se při tom nezmi-

nivši, nemůže býti pochybnosti, že se takto snaží do sporu vnést jiný důvod právní na místě původně uplatňovaného, totiž smír anebo uznání, a že tu tedy běží o změnu žaloby. Žalující obec sice dovozuje, že nesluší pokládati za změnu žaloby, když se skutkové okolnosti k žalobě udané a důkazy v ní nabídnuté změní, doplní, vysvětlí nebo opraví, ale zapomíná, že podle § 235, odst. 4, c. ř. s. jest podmínkou, že se nezmění žalobní důvod, což se právě v jejím případě stalo. Změna žaloby tu proto skutečně jest a poněvadž, jak bylo již shora podotčeno, jest spor o obnovu jen pokračováním sporu původního, plyne z toho nade vši pochybnost, že se obec ve sporu o obnovu nemůže dovolávati smíru ze dne 25. října 1888, a že jí proto obnova neměla býti povolena. Věc se má zajisté podobně, jako by byla žalobkyně uvedený nový důvod právní uplatňovala ve sporu Ck IIa 667/28 teprve v řízení opravném. Musilo by to býti uznáno za nepřípustné (§ 482 c. ř. s.) a nejinak tomu může býti i ve sporu nynějším. Správně může se obec nároku ze smíru domáhati toliko samostatnou žalobou, a její pokus uchrániti se eventuálních útrat původního sporu postupem, který zvolila, nemohl se setkati s úspěchem. Za toho stavu věci nebylo potřebí se zabývati ostatními důvody odvolacími.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice ve výroku, jímž byla obnova řízení ve sporu Ck IIa 667/28 povolena, jinak napadený rozsudek zrušil a uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání do výroku rozsudku soudu první stolice, jímž bylo žalobě v původním sporu vyhověno, dále jednal a znova rozhodl.

D ů v o d y:

V původním sporu Ck IIa 667/28 tvrdila obec S., že vykonává od nepamětných dob, nejméně 40 let výhradné právo rybolovu v určité části Z. potoka, a domáhala se, aby bylo rozsudkem proti nezletilému Josefu C. M. uznáno, že jí přísluší výhradné právo rybolovu v oné části Z. potoka. Odůvodňovala tedy žalobní nárok v y d r ž e n í m. Rozsudkem soudu první stolice byla její žaloba zamítnuta proto, že sice žalující obec aspoň již od roku 1883 propachtovávala rybolov ve sporném úseku, že však její držba není způsobitelná k vydržení, poněvadž její pachťyři neměli rybářského lístku, takže provozovali lov ryb protizákonně. Odvolací soud rozsudek ten potvrdil, avšak s jiného právního hlediska, že totiž na rybářských lístcích nezáleží, že však jak žalující obec, tak žalovaný vykonávali a vykonávají ve sporném úseku rybolov, osobujíce si k němu právo, takže nelze mluvit o tom, že obec vykonává právo to výhradně, jak bylo žalováno. Žalobu o obnovu řečeného sporu opírá obec S. o to, že se po vynesení rozsudku první a druhé stolice dověděla, že svého času vedli někteří občané s-čtí s velkostatkem o-ským spor o snížení hladiny rybníku b-ského u c. k. okresního hejtmanství v N. M. a že spor ten byl skončen smírem sepsaným dne 25. října 1888 v S., v němž jest mezi jiným v odstavci 7 výslovně uvedeno, že se právo rybolovu na parcele č. 1149/1 katastru s-ckého až k bodu d) situačního plánu přiznává obci s-cké, že listina ta byla náhodou u Jana P. nalezena a obci s-cké teprve dne 27. prosince 1931 odevzdána a že tak

teprve nabyla obec vědomosti o tom, že odpůrce výslovně uznal její právo k rybolovu, takže od té doby byl rybolov ten od ní prostřednictvím jejích pachtýřů výhradně vykonáván. Odvolací soud, poukávav na tyto skutečnosti, neoctl se tedy nikterak ve vytýkaném rozporu se spisy. Pokud žalující obec dovozovala ve sporu o obnovu právo k výhradnímu rybolovu z dotčeného smíru jako ze smlouvy, šlo by ovšem o docela nový důvod žalobní, který v původním sporu uplatněn nebyl. Žalobkyně poukazuje na to, že § 530 č. 7 c. ř. s. mluví všeobecně o nových skutkových okolnostech, jichž přednesení v dřívějším řízení by bylo způsobilo pro stranu příznivější rozhodnutí věci hlavní, že zákon v té příčině nijak nerozeznává, a dovozuje z toho, že jest obnovu připustiti, třebaže jde o změnu žalobního důvodu, jen když nárok žalobní jest tím odůvodněn. Tento právní názor je mylný. V úvodě § 530 c. ř. s. se praví, že »řízení rozsudkem skončené« může býti za podmínek dále uvedených opět obnoveno. Z toho plyne, že může jíti vždy jen o obnovení určitého rozsudkem skončeného řízení, avšak sporné řízení jest určeno a individualisováno nejen spornými stranami a žalobní prosbou, nýbrž i žalobním důvodem. Změní-li se žalobní důvod, nejde o totéž sporné řízení, o týž spor. Z nového právního důvodu může býti táž prosba žalobní uplatňována novou žalobou, ježto nejde o věc rozsouzenou. Když však lze uplatňovati týž právní nárok z nového důvodu žalobního novou samostatnou žalobou, nelze skončené sporné řízení obnovovati pro takový nový žalobní důvod. Uvádí-li žalující obec, že by v obnoveném řízení mohla býti změna žaloby podle § 235 c. ř. s. připuštěna, je na omylu, neboť v řízení, které následuje po povolení obnovy, jsou vyloučeny novoty, které nespádají do rámce důvodů, z nichž byla obnova povolena. Podle § 530 č. 7 c. ř. s. lze zajisté povolit obnovu řízení pro nové skutkové okolnosti, ale jen v rámci původního žalobního důvodu. Kdyby se tedy na řečený smír ze dne 25. října 1888 mohlo pohlížeti jediné tak, že jím bylo pro žalující obec právo rybolovu v uvedeném úseku Z. potoka stípulováno, byl by názor odvolacího soudu správný, avšak smír ten a listinu o něm lze vyložiti také jinak. V listině o smíru tom se nepraví, že se právo rybolovu pro obec s-ckou v úseku p. č. 1149/1 zřizuje nebo ujednává, nýbrž, že se právo to obci s-cké přiznává. To může znamenati také, že velkostatek o-ský uznal právo rybolovu obcí s-ckou tehdy již vydržené, zejména když v předběžných rozpočtech obce té za roky 1852, 1853, 1854, 1855 a 1859 jsou uváděny položky za ryby a v rozpočtech za roky 1860, 1861 a 1868 jsou uvedeny výslovně příjmy obce z lovení ryb ve Z. potoce pod titulem »Spravedlnosti čili Jurisdikce« a rovněž v rozpočtu za rok 1886 jest položka z lovení ryb a v protokole o schůzi obecního zastupitelstva ze dne 16. ledna 1886 se stalo usnesení stran rybolovu pachtýři Janu V. A kdyby i v době dotčeného smíru nebyla doba vydržecí ještě úplně prošla, mohla projíti v době následující, zejména když zůstalo při zjištění nižších soudů v původním sporu, že totiž velkostatku o-skému byly okresní správou politickou v N. M. vydávány rybářské lístky až teprve od roku 1916 do roku 1927. Ostatně poté, kdy velkostatek o-ský přiznal žalující obci v řečeném smíru ze dne 25. října 1888 právo rybolovu, mohl by se jeviti pozdější

jeho výkon práva rybolovu v onom úseku co do pravosti a poctivosti držby tohoto práva docela jinak, než jak byl posuzován v původním sporu. Může mít tedy onen smír a listina o něm nalezená význam i pro otázku v y d r ž e n í sporného rybolovu, neboť může ho býti užito k posílení důkazu o vydržení práva k výhradnému rybolovu žalující obcí a bylo by mohlo přednesení této nové skutkové okolnosti (smíru) a užití důkazu o ní (protokolu ze dne 25. října 1888) způsobiti pro žalující obec příznivější rozhodnutí věci hlavní, což je právě podmínkou obnovy podle § 530 č. 7 c. ř. s. To, že právní zástupce žalující obce uvedl při ústním jednání dne 5. října 1933, že žalující obec vyvozuje své právo výhradného rybolovu ve sporném úseku Z. potoka z ustanovení odst. 7 smíru ze dne 25. října 1888, nic na věci nemění, neboť jednak bylo to předneseno až teprve v řízení, které následovalo po povolení obnovy prvním soudem, jednak není tím řečeno, že obec upouští od původního žalobního důvodu, totiž vydržení. Právem proto první soud obnovu řízení povolil a bylo tedy tuto část jeho rozhodnutí obnoviti. Poněvadž však odvolací soud, zamítнув návrh na obnovu, nezabýval se dovolacími důvody žalované obce, týkajícími se druhé části rozsudkového výroku prvního soudu, kterou bylo žalobě v původním sporu vyhověno, musí tak učiniti nyní, ježto první soud spojil podle § 540 c. ř. s. jednání a rozhodnutí o přípustnosti obnovy s jednáním ve věci hlavní.

Čís. 16108.

Provozovatel autobusu neodpovídá podle zák. č. 162/1908 ř. z. za škodu vzniklou sklouznutím cestujícího na podlaze autobusu klzké následkem naneseného sněhu. Škoda ta není v příčinné souvislosti s p r o v o z e m motorového vozidla.

(Rozh. ze dne 19. května 1937, Rv I 2102/35.)

Žalobkyně, která utrpěla úraz sklouznutím na klzké podlaze autobusu následkem toho, že byl na podlaze vozu nanesen jinými cestujícími sníh, se na žalovaném majiteli autobusu domáhá náhrady škody, Na podlaze autobusu byly jen dřevěné mříže, jichž účelem je zabezpečiti chůzi cestujícího obecnstva. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nižší soudy správně vyslovily, že žalobkyně nemůže důvodně opřítí svůj nárok o ustanovení autom. zákona č. 162/1908 ř. z. Jde o to, zda lze v souzeném případě uznati, že škoda byla způsobena provozem («durch den Betrieb»), poněvadž podle ustanovení § 1 řeč. zákona nestačí, povstala-li škoda sice při provozu, ale bez příčinné souvislosti s ním, a je-li tomu tak, zda se může žalovaný zprostiti odpovědnosti podle § 2 uved. zákona proto, že škodná událost ani nemůže býti vyvo-